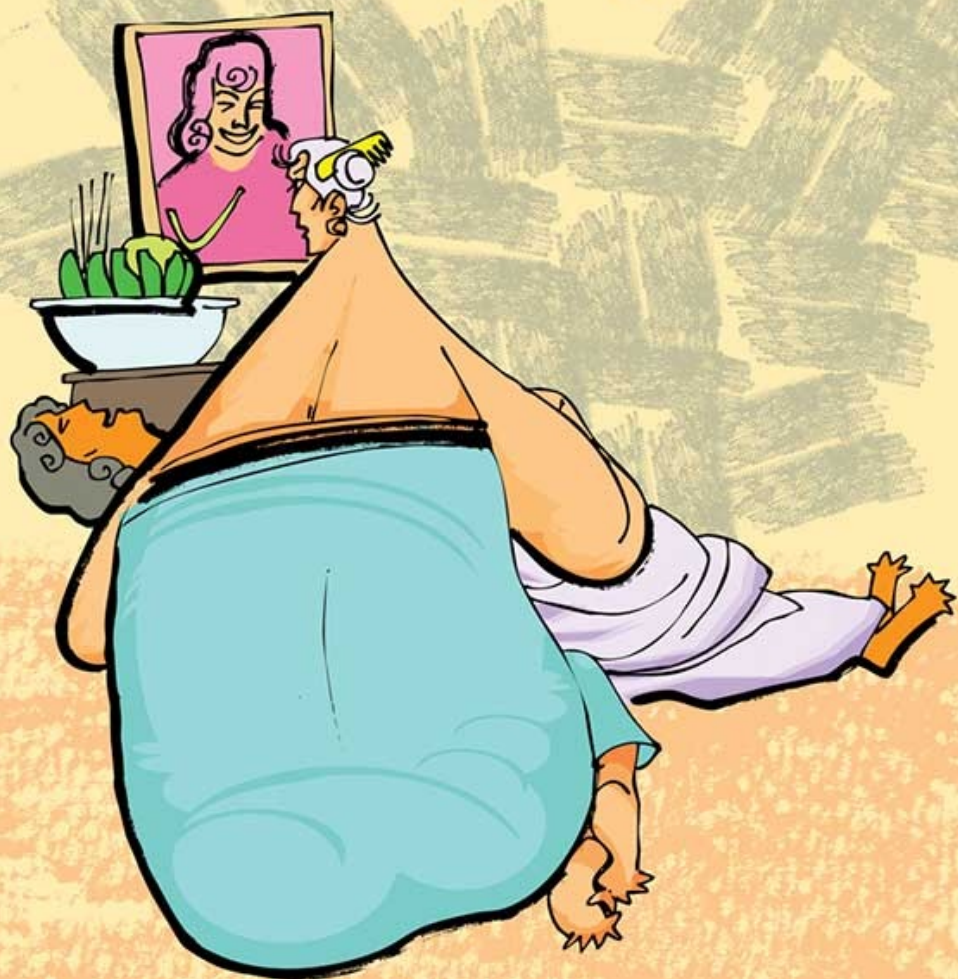

အကြည်တော် နတ်ပြည်၏နတ်ဘင်း

(၁)

နေရောင် က တောက်တောက် ကလေး လင်းနေသည်။ ကျွန်တော် အမြဲထိုင်နေကျ ဆိပ်ဖလူးပင်အောက် သူမနှင့်ကျွန်တော် မျက်နှာခြင်းဆိုင် ထိုင်မိကြသည်။

ညက တစ်ညလုံး မွေးကြူနေ ခဲ့သော ဆိပ်ဖလူးပန်းဖြူဖြူကလေး များ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ၏ ခြေ ရင်းတွင် ကျုံ့ပြန့်နေ၏ ။ ကျွန်တော် တို့ နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် မှအိမ်ရှေ့အိမ်မှ ကလေးငယ်များ ဆိပ်ဖလူးပန်းအကြွေများ လာကောက်နေကြသည်။ သူတို့က ဆိပ်ဖလူးပန်းအကြွေများ ကို သီကုံးပြီး ဘုရားတင်နေကျ။

သူမထံမှသက်ပြင်းချသံကြားရ၏ ။ ထိုသက်ပြင်းချသံနှင့်အ တူ သူမကြုံတွေ့ နေရသော အခက်အခဲများ ကျွန်တော် ရင်ထဲရောက် လာသည်။

"အမေက..အခုမန္တလေးမှာ လေ ...ပြန်မလာသေးဘူး"

သူမ၏ အသံကတိုးတိုးလေး။ သူမ၏ အမေနှင့်အဖေကအ ဆင်မပြေ ဖြစ်ပြီး အမေကအိမ်ပေါ်မှ ခေတ္တဆင်းသွားခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

"ဒါ ...ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်... ဒါမျိုးဆိုတာ .."

"အစ်ကို ကြုံဖူးလို့လား ..."

ကျွန်တော် စကားမဆုံးမီ သူမဖြတ်ပြောလိုက်သော ကြောင့် ကျွန်တော် ခေတ္တကြောင်အမ်းသွားမိသည်။ နောက်မှ သူမ၏ ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ အဖေက ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ၊ အမေ ကလည်း အဆင်ပြေသည့် မိသားစုမှပေါက်ဖွားလာသူ။ သူမတို့မောင် နှမသုံးယောက် ရှိသည်။ သူမကအငယ်ဆုံး။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးကလည်း ဆရာဝန်၊ နိုင်ငံခြားမှာ ။ အလတ် တစ်ယောက် ကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ။

သူမကလည်းဆရာဝန်အမှတ်မပါလျက်နှင့်ဆရာဝန်မလုပ်ပဲနိုင်ငံခြား မှာ ကျောင်းတက်ပြီးပြန်လာသူ။ ကံ ..စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဒီလောက် ဘယ်သူကပြည့်စုံဦးမည် နည်း။ ဒါကိုတောင်မိဘက အဆင်မပြေ ဖြစ် ၍ သော ကရောက်နေရသည်တဲ့။

"ညီမလေးရယ် ...လောကမှာ ကိုယ့် တစ်ယောက် တည်း

ဒုက္ခရောက်နေတယ်လို့မတွက်နဲ့...ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပြန်ကြည့်ဦး....

ကိုယ့်ထက်အခြေအနေဆိုးတဲ့သူတွေ အများ ကြီး..အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ ယှဉ်စဉ်းစားပြီး
ကိုယ့်ဘဝကိုပြန်နှစ် သိမ်းစမ်းပါ..အဲဒါဆိုကိုယ်က အများ ကြီးကံကောင်းတဲ့သူဆိုတာ
သိလာရလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော် ၏ နှစ် သိမ်းစကား။ ဒါကိုသူမက ...

"ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝမှမဟုတ်တာ ...သူတို့အ ကြောင်းစဉ်းစားနေလို့
...ကိုယ့်အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားမှာ မှ မဟုတ်တာ ...စိတ်ညစ်ပါတယ်..."

သူမစကားကြောင့်ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမှန်း မသိ ဖြစ်နေမိ၏ ။
နောက်မှ ..

"ဒီလို ညီမရဲ့ ...ဒုက္ခဆိုတာ လူတိုင်းကြုံတွေ့ .ရတာ ချည်းပဲ ဒါကို
အတင်းဝင်ခံစားပြီး ပူဆွေးနေရတယ်ဆိုတာ ကတော့ မ ဖြစ်သင့် ဘူး ...ကိုယ်အမြဲပြောနေတဲ့
စကားရှိတယ် ..လူ့ဘဝဆိုတာ ခံစား တတ်တဲ့သူတွေ အတွက်အလွမ်းဇာတ် ဖြစ်ပြီး...တွေ
းတောတတ်သူ တွေ အတွက်တော့ ရယ်ချင်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ..ကိုယ့် ဘဝကို
ကိုယ်ကဆိုးလှချည့်ရဲ့ ဆိုပြီး ခံစားနေရင်တော့ အလွမ်းဇာတ် ထဲကဘယ်ထွက်လို့ရတော့မှာ
လဲ ...ဒါကိုပဲနှိုင်းယှဉ်ချင့်ချိန်ပြန်စဉ်း စားကြည့်...ပြန်စာဖတ် အဖြေရှာနိုင်တဲ့သော့ ချက်ကိုတွေ
လာလိမ့် မှာ ပေါ့ ...ဒီအချက်ကိုသိလာရင်ဖြေရှင်းရတာ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ် သွားလိမ့်မယ်"

"အဲဒီ လိုမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲသွေးဆူနေရင်တော့ ဘယ် လို
ဖြေရှင်းလို့ရနိုင်မှာ လဲ ဥပမာ ..ကိုယ်ငယ်စဉ်က တစ်ခုခုကြောင့်
ခေါင်းပေါက်ဖူးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့...အဲဒီ ခေါင်းပေါက်တဲ့အချိန်မှာ သွေးထွက်လို့သည်းထန်စွာ
ငိုကြွေးခဲ့ရဖူးမယ် ...ဒါပေမယ့် အချိန် ကြာလာတဲ့အခါ အခုအချိန်မျိုးမှာ
ငယ်စဉ်ကခေါင်းပေါက်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ က အမာရွတ်ကလေးပဲကျန်တော့လိမ့်မယ်"

"အဲဒီ အမာရွတ်ကလေးကိုပြန်စမ်းမိတိုင်း ငယ်ငယ်တုန်းက

ခေါင်းပေါက်တုန်းကလိုပဲ ငိုကြွေးနေဦးမှာ လား ...ဒါမှမဟုတ် .. ဪ...ငါ ငယ်ငယ်ကဒီလို ဖြစ်ခဲ့ပါလားဆိုတာ စဉ်းစားမိပြီးပြုံး လိုက်မှာ လား ကဲ ..ဘယ်ဟာကိုရွေးချယ်ချင်လဲ ..."

ကျွန်တော် သူမကိုရည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူမက တော့ ကျွန်တော့်စကားများ ကိုနားလည်လား၊ နားမလည်လားမသိ အကြာကြီးငိုနေသည်။ သူမကတော့ တော် ရုံနှင့်အလျော့မပေးတတ် မှန်းကျွန်တော် သိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ...

"ဒါဆို ...သူတစ်ပါးရဲ့ လက်ရှိကြုံနေရတဲ့သော ကကို ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်သွားအောင် အစ်ကိုလုပ်လို့ရလား ..."

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော် တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏ ။

မေးခွန်းက လွယ်လွယ်လေး။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက်ဘာပြန် ဖြေရမှန်းမသိ။ နောက်မှ ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖြေလျှော့ရင်း ...

"ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ပါ့မယ် ညီမလေးရယ် ..."

သူမနှင့်ကျွန်တော် စကားမဆက်မိတော့။ နံဘေးမှာ လည်း ဆိပ်ဖလူးပန်းတို့ လွင့်ပျံ့နေဆဲ။

ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူမနှင့် ကျွန်တော် ထပ်မတွေ့ . ဖြစ်တော့ပါ။ သို့သော် သူမ၏ စကားများ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်၍ မရနိုင် ဖြစ်နေ၏ ။

လက်ရှိကြုံနေရတဲ့သော ကကို ဘယ်လိုပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ် အောင်လုပ်မှာ လဲ။ ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ့်သော ကရဲ့ ထု ထည်ဘယ်လောက်ရှိမှာ လဲ။တော် ရုံတန်ရုံသော ကလောက်ကို ပျော်ရွှင် စရာ ဖြစ်အောင်လုပ်ရတာ လွယ်ပါလိမ့်မည် ။ ထိုသို့ ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို ရောက်နိုင်ပါမည် လား။

ဒါဆို လူတွေ ရဲ့ အကြီးမားဆုံး သော ကကို ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ် အောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ ..အကြီးမားဆုံးသော ကသည် ဘာလဲ။

"နာရေး"

နာရေး ပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟုထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အမြင် တော့ထိုနာရေး သည် နတ်ပြည်၏ နံနက်ခင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ။

ထို့ကြောင့်နာရေး ကိုပင် ပျော်ရွှင်စရာမဟုတ်တောင် အ တတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ပြေလျော့သွားနိုင်စေရန်အတွက် တင်ပြလိုက်ရပါ သည်။ သံဝေဂရသ ခံစားရင်း ...

အားလုံး သော က ကင်းဝေးစွာ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ။

တော့သားရေ ..သွားတော့ လောကမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမ လည်းရ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အရက်လည်း တဝကြီးသောက်ပြီး စောစောစီးစီး သေပစ်လိုက်တဲ့မင်းဘဝပဲ ကောင်းပါ တယ်သားရယ်"

အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထိုင်၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးရံနေအောင် ဖွာပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်လေးလေးရေရွတ် နေသော ဘွားစမ်းမြဲ၏ အသံ ဖြစ်သည်။ သား ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသော် လည်း ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေဟုန်မတူဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကိုစိတ်အေးလက်သာ ပြောပြနေသည်နှင့်ပင်တူသေး၏ ။ သူ့ဘေးတွင် တော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေး ဟန်နှင့် တရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေသော မိန်းမရွယ် တစ်ယောက် ။

"သွားတော့ မောင်တင်မောင်ရေ...သွားတော့နော်... လောကမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမလည်းရပြီးပြီ...ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အရက်လည်း တဝသောက်ပြီးပြီ... ခြေလွတ်လက်လွတ်သေပစ် လိုက်တဲ့မင်းဘဝပဲအေးပါတယ်တော် ...ကောင်းပေလေ့ ...နှင့် သေတော့ ငါလည်းမငိုဘူး...နှင့်ညီမလည်းမငိုဘူး...နှင့်အစ်ကို လည်းမငိုဘူး ...နှင့်မိန်းမဟိုကောင်မသာ အမူပိုပြီးငိုချင်ယောင် ဆောင်နေတာ ...ကြည့်လို့ကိုမရဘူး...ကျက်သရေကိုတုံးရောပဲ"

ဟုဆိုကာ ဘေးနားကမိန်းမရွယ်ကို မေးထိုး၍ ရွဲ့စောင်းပြော ၏ ။
ဒါကိုဘေးနားကမိန်းမရွယ်က

"တကယ်ငိုတာပါ အမေရေ ...ဟီး ..."

ဆိုပြီး ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့ ပြန်ပြော၏။ ဘွားစမ်းမြက အိမ်ရှေ့ရှိ

သူ့သားအခေါင်းကိုငေးကြည့်ပြီး

"တွေ့လား တင်မောင်ရေ ..တကယ်ငိုတာတဲ့.. အောင်မလေး ..တကယ်ငိုတာ

..ဟင်း ..ဟင်း ..အကြောင်းမသိသူသာ သွားပြော...ဒီလိုမျက်ရည်ကျပုံမျိုး ကတော့

စမ်းမြတို့ခြေမကို ကလိ ထိုးပြီး နှစ် ပြည်ဖိုးလောက်ရယ်လိုက် ချင်သေး ဟေး ..ဟေး...

အောင်မလေးလေ ...ယောက်ျားရှိတုန်း ကတော့..အိမ်ပေါ်တက် တာနဲ့

သေနာကြီး..သေချင်းဆိုးကြီး ဘယ်ကဲ့သို့ ..ဘယ်ချမ်းသာ နဲ့ မောင်းချိုက်ချနုတ်မိန်းမကများ

နှင့်သေတော့မှတကယ်ငိုတာ တဲ့။ အောင်မလေးလေ ...နှင့်မိန်းမလှအေးတို့ မင်းသမီးမလုပ်ခဲ့

လို့... လှအေးတို့မင်းသမီး ဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီလိုဟန်ဆောင်ကောင်းပုံနဲ့ ကတော့ အကယ်ဒမီဆိုတိုင်း

လှအေးချည်းရမှာ ... ဟွန်း ...

ဒီလောက်ရှိက်ကြီးဖိုငယ်နဲ့ဖင်ပွတ်ပြီးငိုနေရအောင်...သူ့ယောက်ျား တင်မောင်က

ဘာကောင်းခဲ့လို့လဲ..."

ဘွားစမ်းမြ၏ မဲရွဲ့ပြောသော စကားကို ဘေးနားက သူ့ချွေး မ မလှအေးက

မျက်ရည်ကိုပင့်သုတ်ပြီး

"အမေကလည်း ကိုတင်မောင်က ကောင်းပါတယ်တော့"

မလှအေးစကားကြားတော့ ဘွားစမ်းမြက ဆေးလိပ်ကို ဖောက်ခနဲပစ်ချပြီး ...

"ကြားလား တင်မောင်ရေ ..နှင့်မိန်းမလှအေးပါးစပ်က ထွက်လာတာလေ...

ကိုတင်မောင်ကကောင်းပါတယ် ..တဲ့... အံ့ပါတော် ...ဘယ်သူ့မှကောင်းကျီ

:မပေးဘဲ...အရက်ဆိုင်မှာ အိပ်...အရက်ဆိုင်မှာ သောက်...အရက်ဆိုင်မှာ စားတဲ့အကောင်ကို

အိမ်ပြန်လာရင်အိမ်ပေါ်ကမောင်းချတဲ့ကောင်မက နှင်သေမှကိုတင် မောင်က ကောင်းပါတယ်

..တဲ့ ... သူ့ပါးစပ်ကထွက်တာ ..သူ့ ပါးစပ်ကထွက်တာ ...လူရှေ့သူရှေ့

မောင်တင်မောင်ကောင်းတာ ငါတော့ကြုံဖူးပေါင်...နှစ် ကိုယ်ကြား..ခြင်ထောင်ထဲကောင်းရင်

တော့ငါလည်းမသိ ...နှင်းပေး..နှိပ်ပေးတာပြောပါတယ်"

"အမေကလည်း ကိုတင်မောင်က ကောင်းပါတယ်"

"အောင်မလေး...လာလာချည့်သေး ..တင်မောင်ဆွမ်း မသွတ်ခင်
နောက်လင်ယူမယ့်ကောင်မကများ ... ဒါနဲ့များ တောင်
တင်မောင်သေပြီပြောသံကြားတော့....စိတ်မပါလက်မပါ တက် ပြရသေး"

"တကယ်တက်တာပါ အမေရဲ့ ...အဟင့်"

"အောင်မလေးလေ ...တကယ်တက်တာတဲ့ တင်မောင်ရဲ့ နင့်မိန်းမတက်ပုံ
နင်ရှိသေးရင် နင့်ပြ လိုက်ချင်သေး... လူကသာ ညှစ်ပြီး တောင့်နေတာ မျက်နှာကပြုံးပြုံးကြီး
ပါတော် ...ဟောဒီလို ပြုံးပြုံးကြီး"

ဘွားစမ်းမြက အမူအရာပါ လုပ်ပြ၏ ။ မျက်လုံးမှိတ်၍ ပြုံးပြုံးကြီး။ ပြီးမှ
လှအေးဘက်လှည့်၍

"ဟဲ့ကောင်မ... ဆေးလိပ် တစ်လိပ်ယူပေးစမ်း .."

ဆိုကာ ဆေးလိပ်ယူခိုင်းလိုက် သေး၏ ။ ဆေးလိပ်ရမှ ဆေးလိပ်ဖက် ကို
ကြမ်းပြင်နှင့်ဆောင့်၍ ...

"ပြောရဦးမယ် တင်မောင် ရေ ...နင်လည်း သွေးအန်ပြီးဆုံး တယ်လည်း
ကြားရော နင့်သူငယ်ချင်း လှဖေနဲ့စိန်ကြီးလေ...အိမ်ပေါ်ပြေး
တက်လာကြတာ...ကူညီဖို့မှတ်နေ လား...ဖဲဝိုင်းထောင်ဖို့တဲ့အေ.. သူ တို့ခများ ဖဲမရိုက်ရတာ
ကြာလို့ နင်သေ ပေးတာတောင် ဝမ်းသာနေကြပေါ့ ည ကျမှရိုက်ပါဆိုတာကိုမရဘူး... သေ
သူတောင်ကိုယ်မအေးသေးဘူး...ဖဲဝိုင်း က ဖြစ်နေပြီ ..နောက် ..ဘာကြာ တာလိုက်လို့ သူတို့နှစ်
ယောက် ပဲ ထရန် ဖြစ်ကြပြီး လှဖေကစိန်ကြီးကို ဓားနဲ့ခုတ်မယ် ..စိန်ကြီးက လှဖေကို
ပေါက်ဆိန်နဲ့ထုမယ်တွေ ထ ဖြစ်ကြကုန်တာ... လှဖေက ရှုံးပြီးတာကို
ဖဲဝိုင်းကအကောက်နဲ့ဖဲပြန်ရိုက်လို့တဲ့လေ... ဆွဲရတာ မနည်းမ နောပဲ...နှင့်အစ်ကို
တင်ဖေရောက်လာလို့ပေါ့...နောက်မဟုတ် ရင် နောက်ထပ်မသာတစ်လောင်းထပ်တွေ ပေါ့
...နှင့်သမီးပူစူးဆို ငိုတာဒီလိုလား"

ဘွားစမ်းမြပြောရင်းနဲ့မောသွားဟန်နှင့် ဆေးလိပ်မီးညှိ၏။

ဆေးလိပ်ကိုမီးခိုးထွက်အောင် အားရပါးရရှိကုန်ပြီးမှ သတိရသွားဟန်နှင့် ...

"ဟဲ့..ပူစူးဆိုလို့ပြောရဦးမယ်... နင့်သမီးပူစူးကလေ.. လူကသာလေးနှစ် "

"သုံးနှစ် ခွဲပါ အမေရဲ့. ..."

ဘွားစမ်းမြစကားကို ဘေးနားကမလှအေးက အငိုတစ်ဝက် နှင့် လိုက်ထောက်၏

။

"အေး ...သုံးနှစ် ခွဲ ...သုံးနှစ် ခွဲသာရှိသေးတယ်...

မနေ့ညကဘာပြောတယ်မှတ်လဲ ...ညကိုးနာရီလောက်ကြီး နင့်ကို တွေ့ လို့တဲ့ ..."

ဘွားစမ်းမြစကားကြောင့် နံဘေးမှာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော မလှ အေး

ကြောက်လန့်ဟန်နှင့် ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကျပျံ့သွားကာ

ဘွားစမ်းမြဘက်တိုးလေ၏။ သူ့ခမျာငိုသာငိုနေရတာ။ သရဲတော့ ကြောက်တတ်ပုံပေါ်၏။

ဘွားစမ်းမြ ကတော့ ဘာကိုမှသတိမထားမိ ဟန်နှင့် သူ့စကားကိုသူဆက်သည်။

"အဲဒါလေ ..ညကနင်ရောက်လာပြီးအိမ်ရှေ့ကနေ ပူစူးမ ကိုရယ်ပြသတဲ့..."

သူ့စကားမဆုံးခင် နံဘေးမှမလှအေးက ...

"အမေကလည်း...ကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ ..အဟင့်"

ဆိုပြီးသူနားတိုးကပ်လာကာ ငိုသံကြီးနှင့် ပြော၏။ ဒါကို ဘွားစမ်းမြက

မျက်နှာကိုမဲရွံ့လိုက်ပြီး ...

"တွေ့လား ကောင်မ ...ဟင် ..မောင်တင်မောင် မသေ ခင်တုန်း ကတော့

ကျောက်ပြင်နဲ့ထုလိုက်... ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ပစ် ထည့်လိုက်...ကွဲလာပြန်ပြီ

ငါ့သားတင်မောင်ပဲ...ဖူးယောင်လာ ပြန်ပြီ ငါ့သားတင်မောင်ပဲ...ဒီလောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ကောင်မက

တင် မောင်သေမှလာကြောက်ပြနေတယ်... အေး ..တင်မောင်သရဲ ဖြစ်ရင်

နင့်ကိုအရင်ဂုတ်လာချီးမယ် .."

"အမေကလည်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ လာခြောက်နေ ပြန်ပါပြီ..."

အောင်မလေးကိုတင်မောင်ရဲ့ ကျွန်မလူ့ဘဝတုန်းက အနိုင်ယူခဲ့တာတွေ ကိုဗွေမယူပါနဲ့...
...ကျွန်မကချစ်လို့ ဂရုဏာ ဒေါသနဲ့လုပ်မိတာပါ ...စိတ်ထဲပါလို့မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မကို တော့
အငြိုးနဲ့လာပြန်မခြောက်ပါနဲ့...ကျွန်မသရဲကြောက်လို့ပါရှင် ..ဟီး ..ဟီး..."

လှအေးက ကယောင်ကတမ်းနှင့်လက်အုပ်ချီ၍ မိရာကန် တော့ပြီးသည်းထန်စွာ
ငို၏။ ဒါကိုဘွားစမ်းမြက ...

"တွေ့လားတင်မောင်ရေ ..အဲဒါလမ်းစရှာတာ..နောက်
လင်ယူဖို့နှင့်မိန်းမလှအေး လမ်းစရှာတာ...အောင်မလေး မသိရင် ခက်မယ်... ညဘက် ညဘက်
သရဲကြောက်တယ်ဆိုပြီး ဆိုက်ကား သမားအောင်ကြီးခေါ်အိပ်မလား...
စပယ်ယာအောင်သွေးပဲခေါ် အိပ်မလား...ဘိန်းမုန့်ဖုတ်တဲ့ အောင်သော င်းပဲခေါ်အိပ်မလား..
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့..."

ဟုဆိုကာ နှာခေါင်းကိုတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ပြီး ...

"ဟဲ့ ..နောက်ဖေးကတူးနဲ့ ရတယ်... ဘာတည်ထားလဲ ကြည့်စမ်း သန်းရီ ...ဟဲ့
..သန်းရီ"

ဘွားစမ်းမြကစကားစကို ဖြတ်ပြီး အနောက်ဘက်လှည့်ခေါ် သည်။
ဒါကိုသူ့သမီးသန်းရီကလည်း

"ရှင် ..အမေ ..ဘာယူဖို့လဲ ..."

"ဘာမှမယူဘူး...နောက်ဖေးမှာ ဘာတည်ထားလဲ... တူးနဲ့ရလို့"

သန်းရီက မီးဖိုထဲဝင်ကြည့်ကာ ...

"ဧညင်းသီးမီးဖုတ်တာပါအမေရဲ့ ...ဘာမှမတူးပါဘူး"

"အေး ..အေးမတူးရင် လည်းပြီးရော..ငါ့စိတ်ထဲမောင် တင်မောင်များ
မကျေနပ်လို့ အိမ်မီးလာရှိ၊ ပြီလားလို့ ရှိ၊ ချင်းရှိ၊ ငါ့အိမ် တော့မရှိနဲ့ဟေ့

...နင့်မိန်းမလှအေးအိမ်ကိုရှိ..."

သူ့စကားကို သရဲကြောက်တတ်သော လှအေးက ...

"ဟီး ..ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒါချည်းပဲလာလာပြောနေ
တယ်...အောင်မလေးကိုအောင်သော င်းရဲ့ ရှင်မကယ်ရင်ကျွန်မ တော့ဂုတ်ကြိုးရချည်ရဲ့ ..အဲ့
..ဟဲ့ ..ဟဲ့ ..ဟီး"

လှအေး၏ မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ဘွားစမ်းမြဲဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်၍
မျက်မှောင်ကွဲကာ

"အောင်သော င်း ..ဘယ်ကအောင်သော င်းလဲ..ဘိန်းမုန့် ဖုတ်တဲ အောင်သော
င်းလား ..."

ဟုဆိုကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ...

"အောင်မလေးလေ..မောင်တင်မောင်ရေ ..နင့်မိန်းမက အဲဒီ့ကောင်များ
တိုင်တည်ရတယ်လို့ ...မျိုးရိုးကိုက ပျံ့ကျမျိုးရိုး သူ့ အမေ မလက်တိုဆိုတာပြောကိုမပြော
ချင်ဘူး...ဖိနပ်သူခိုးမ ..ဟင်... တလောက သူ့ယောက်ျား အောင် သော င်းအဖေ ဦးစိန်တလုတ်
ဆုံးတုန်း ကများ ရက်လည်လို့ငါတို့မုန့်ဟင်းခါး လေးနှစ် ပွဲ လောက်သွားစားမိတာများ
မျက်နှာကိုမဲ့ကာရွဲ့ကာနဲ့ဘယ်နှစ် ခုနှစ် ထဲက ငတ်ကြီးကျနေကြတဲ့ဟာတွေ မှန်းမသိဘူး..အလှ၊
ရှင်မှအားမနာ မျှီဆိုနေလိုက်ကြတာ ကိုယ့်အမေလင် သေလို့အလှလုပ်တာကျနေတာပဲ ..
တဲ..သူမို့ပြောထွက်တာ..ဟင် .. ပြီးတော့ အလှလောတဲသူဖိနပ်တွေ သူ
ချည်းခိုင်ခံခိုးနေတာ...ချဉ်ပေါင်ရိုး မ... တုတ်ထိုးမ ..အဲသည်လို ဖြစ် သလိုလေးပဲ ဆဲပေးလိုက်
မယ်"

ဘွားစမ်းမြဲက စကားကိုရှည် လျားစွာ ပြောပြီး ဆေးပေါ့လိပ်မီးကို ရဲ
နေအောင်ဖွာသည်။ ပြီးမှအားရသော အသံဖြင့် ...

"ငါကအဲဒီ့ထဲက ဒီကောင်မ ကိုမှတ်ထားတာ..ကဲ ..အခုငါ့သား သေပြီ..ကောင်မ

..ငါ့သားရက် လည် တစ်ဖြုန် ဖြ လာစားရဲလာစား ကြည့်...စမ်းမြတ်တို့
ထဘီအလံထူပြီးဟစ်တိုင်ပေါ်တက်ကြပစ်လိုက် ဦးမယ်..ဟွန်း..အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ
ရှိကြစမြဲဆိုတာ ဒီကောင်မ သိသွားစေရမယ်..သူ့အလှူမှာ အပြောခံရပြီးကတည်းက
ငါ့အလှည့် ဘယ်တော့ကြုံမယ်ဆိုတာ လက်ချိုးရေတွက်ပြီးစောင့်နေတာ... ကဲ
အခုငါ့သားတင်မောင်သေပြီ...ငါ့အလှူလာလို့ ကတော့ စမ်းမြတ်တို့ ဘယ်လို
ပိုးစိုးပက်စက်ပြောပစ်မယ်ဆိုတာကြည့်ဦး...ဟဲ့ .. အိမ်ရှေ့မှာ
ကားရပ်သလားကြည့်စမ်း...ကားသံကြားတယ် .."

ဘွားစမ်းမြကစကားစကိုဖြတ်ရင်း အိမ်ရှေ့ကိုခေါင်းထောင်
မျှော်ကြည့်ကာပြော၏။ ဒါကို သူ့သမီးသန်းရီက အိမ်ရှေ့ထွက်လာ ကာ ...

"အစ်ကိုတင်ဖေ့ အလုပ်ရှင် အမေရေ... အစ်ကိုတင်ဖေ့ အလုပ်ရှင်လာတာ ..."

သန်းရီစကားကို ဘွားစမ်းမြက အားတက်သွားသလိုဟန်မျိုး ဖြင့် ...

"ကြားလားတင်မောင်ရေ ..နင့်အစ်ကိုတင်ဖေရဲ့ အလုပ် ရှင်တဲ့...သူလာရင်
သူ့ကားနီကြီးစီးလာတာ...ကားကြီးကိုဟီး နေတာ...ဒီလမ်းမျိုးမှာ ဒီကားမျိုး
တစ်ခါမှမြင်ဖူးပေါင်း... နင့် သမီးပုစုးနဲ့နင့် သားကြီးပလာတူးတို့ဆိုတာ ကားဝင်လာတာနဲ့ ကား
နားကကိုမခွာတော့ဘူး...ကားကိုကိုင်ပြီး လိုက်တမ်း...ပြေးတမ်း ဆော့ကြတာ...
ဟိုဘက်ထိပ်က အုန်းခင်ရဲ့ သားတွေ ပါ ပါရဲ့ ..."

ဘွားစမ်းမြကစကားစကိုဖြတ်ပြီး မီးသေနပ်ပြီ ဖြစ်သော ဆေးလိပ်ကိုမီးညှိ၏။
သူ့မီးခြစ်ကတော် ရံနင့်မီးမပွင့်။ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာ ခြစ်ကြည့်သည်။ မီးက ထွက်မလာ။
ကြာတော့စိတ်မရှည်နိုင်တော့ ရော့ထင့် ...

"ဟဲ့ ..လှအေး ..မီးဖိုထဲ ဆေးလိပ်မီးသွားတို့ပေးစမ်း"

ဆိုတော့ မလှအေးခန္ဓာကိုယ်ကို ကျုံ့ရင်း ..

"ဟင့်အင်း ..ဟင့်အင်း ..မီးဖိုထဲမသွားရဲဘူး ..သရဲ ကြောက်တယ်"

ဆိုကာ အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်တယ်။ ဒါကို ဘွားစမ်း မြက
ဒေါသထွက်သွားသလိုဟန်မျိုးဖြင့် ...

"တယ် ..ဒီ ..ဟာမ ကတော့..အခုမှလာကြောက်ပြနေ သေး..ခါတိုင်းဆို
ညကြီးအချိန်မတော် ဗီဒီယိုရုံကပြန်နေကြကောင် မကများ ..."

"အဲဒီတုန်းက ကိုတင်မောင်မှမဆုံးသေးတာ ...အဟင့်"

"တင်မောင်မဆုံးခင်က နင့်အမေလင်သရဲတွေ က မရှိသေး လို့လား ..."

"ရှိလည်း ကျွန်မနဲ့မှမသိတာ သူတို့ကမခြောက်ပေါင်း ... အခုဟာက လူရင်းကြီး
..."

"တယ်လေ...ဒီကောင်မနဲ့ ကတော့ မပြောတော့ပါဘူး.. ဟဲ့ ..သန်းရီလာစမ်း
ငါ့ကိုဆေးလိပ်မီးလာညှိပေးစမ်း"

ဆိုတော့ သူ့သမီးသန်းရီက မီးဖိုထဲက မီးခြစ်တစ်လုံးယူလာ ပြီး ...

"မီးခြစ်သာယူထားပါအမေရာ... အားလုံးတည့်ပြီးပြီဆို တော့
သုံးစရာမလိုတော့ဘူး"

ဟုဆို၍ မီးခြစ်တစ်လုံးလာချပေး၏ ။ ဒါကို ဘွားစမ်းမြက မီးခြစ်ကိုတစ်ချက်နှစ်
ချက်ခြစ်ကြည့်ကာ ဆေးလိပ်ကိုမီးပြန်ညှိသည်။ နောက်မီးခြစ်ကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်ဖောက်ခနဲပစ်ချကာ ..

"တရုတ်ပစ္စည်းဆို ဘာမှမကောင်းဘူး။ တရုတ်စက်ဆိုတာ တစ်ရက်စုတ်ပဲ .."

ဟုဆိုကာ မလှအေးဘက်လှည့်၍ ...

"ဟဲ့ ..လှအေး ..နင် ဟိုအော်တာရှပ်မ သိတယ်မဟုတ် လား .."

"ဘာ အော်တာရှပ်မလဲအမေရဲ့ ..ဒီရပ်ကွက်ထဲ..အော် တာရှပ်ဝတ်နိုင်တာ
တစ်ယောက် မှမရှိဘူး ..."

"ဪ ..ကောင်မကလည်း တုံးပေ...ခေတ်စကားကို မတတ်ဘူး...ဒီမှာ ပလာတူးတို့နဲ့လာလာဆော့နေတဲ့ အုန်းခင်ခက လေးတွေ ရဲ့ အိမ်ခြေရင်း... အဲ ..ခင်းရင်းကလေး ..."

လှအေးက မျက်ရည်လေးတို့ကာ တို့ကာနှင့်စဉ်းစားရင်း..

"မြဝေလား ..မိသေးလား ..."

လှအေးပြန်မေးလိုက်သော အမေးကြောင့် ဘွားစမ်းမြ ဝမ်း သာအားရ ဖြစ်သွားပြီး ...

"အေး ..မိသေး ..မိသေး ..."

"ဟင် ..မိသေးမှာ အော်တာရှပ်မပြောနဲ့ ..ထဘီတောင် နှစ် ထည်လားပဲရှိတာကို ..."

"ဟဲ့ ..အော်တာရှပ်ဆိုတာ အခုခေတ်ပေါ်အင်္ကျီကိုပြော တာမဟုတ်ဘူးဟဲ့ ..အဝတ်တွေ အပ်တာလျော်လို့ အော်တာရှပ်လို့ ခေါ်တာ ...တကတည်းတုံးပါ! ...စကားပြောရင် ဉာဏ်လေးဘာ လေး သုံး .."

ဘွားစမ်းမြက စကားစကိုဖြတ်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကိုအားရ အောင်ဖွာသည်။
ပြီးတော့မှ မီးခိုးကို ဖူးခနဲမှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ..

"အေး ...အဲဒီအော်တာရှပ်မက နင်သေတော့ အကူငွေ ငါးရာတောင်ထည့်သကဲ့... သူ့များ တစ်အိမ်တက်... တစ်အိမ် ဆင်း အပ်တာလျော်ရင်း ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အကူငွေထည့်တာ ...နင့်အစ်ကို တင်ဖေ့အလုပ်ရှင် ကတော့ ဟုတ် ပေါင်း..လူအထင်ကြီးအောင် ကားနီ ကြီးနဲ့လာပြီး ကူငွေထည့်တော့ တစ် ထောင် ..တဲ့ ..ပြောတော့ပါဘူး"

ဘွားစမ်းမြစိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကို တစ်ဖက်လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မလှအေးကိုမေးငေါ့၍ ...

"ဟဲ့..လှအေး ..ဘုရားစင် ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်မှု တ်လိုက်စမ်း"

မလှအေးက သူပြောသလို ဘုရားစင်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်ကို လှမ်းချွတ်သည်။

ပြီးနောက်ဘုရား သောက်တော် ရေခွက်ကိုယူ၍ သူ့ ခေါင်းကို သူပြန်တောက်နေသည်။
ဘွားစမ်းမြကသူ့ကိုလည်း လှည့်မ ကြည့်။ သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်နေဟန် နှင့် ဆက်ပြော၏ ။

"တင်မောင် ..တင်မောင် နင်မသေခင်တုန်း ကတော့ ဘာမှအ

သုံးမကျတဲ့ကောင်... ဆန်ကုန်မြေ လေးဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောကြ တာ အခုနင်သေမှ
အကူငွေကရှစ် ထောင်ကျော်တောင်ရတယ် ... အဲဒီတော့ လှဖေတို့... မိသေးတို့
ကိုငါခေါ်ပြောလိုက်တယ်... ငါ့သားတင်မောင် အလကားကောင် မဟုတ်ဘူး ...
ရှစ်ထောင်ကျော်တန်တယ်လို့ ..."

"အမေကလည်း ရှစ်ထောင့်ခုနစ် ရာထဲကို ..ဟီး .."

သူ့စကားကို ဘုရားမီးမှု တ်ပြီးပြန်ထိုင်နေသော မိလှအေးက ဝင်ထောက်သည်။
ဒါကိုဘွားစမ်းမြက ...

"ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ငါ့သားတင်မောင်ရှစ်ထောင်ကျော် တန်ရင်တော် ပြီ
..နင်တောင် ငွေရှစ်ထောင် ဖျစ်ဖျစ်မြည် အောင်ရှာ နိုင်လို့လား ..."

"အမေကလည်း ငွေရှစ်ထောင်များ ..အဟင့် ..အဟင့် ကျွန်မ မအားသေးလို့ပါ
..အဟင့် ..."

"ဘာလဲ ..ဖျာပေါ်မှာ တင် ကောက်ရချင်လို့လား ..ငါ ပြောလိုက်ရ
မကောင်းရှိတော့မယ် ..ပြောလိုက်ရင် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ..တိတ်တိတ်နေစမ်း
..နင့်ငိုသံကြောင့် ငါ့အိမ်ကိုမသာ အိမ်ထင်ကုန်မယ် ..."

"အမေကလည်း ..မသာအိမ်ပဲဟာ ..ဟီး"

ပြောလိုက်မှ မလှအေးပိုင်၏ ။ မလှအေးစကားကြားမှ ဘွား
စမ်းမြသတိရသွားသလိုဟန်မျိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

"ဪ ..ဟုတ်သား ..မသာအိမ်ပဲ ..ဟုတ်တယ် ..ဟုတ်တယ် ..ငို ..ငို ..ဆက်ငိုစမ်း ..ဒါပေမယ့် အသံဘော်လူး နည်းနည်း လျှော့ငိုစမ်း ..ငါစကားပြောရတာ ဖီး(လ်)ငုတ်တယ် .."

ဘွားစမ်းမြက အင်္ဂလိပ်လိုလည်းမသိပါဘဲ မြန်မာစကား များ ကြားထဲ အင်္ဂလိပ်လိုညှပ်ပြောလိုက်၏။

"အဲဒီအလှူငွေကိုတောင်လေ ..ငါက ရက်လည်ကျရင် နင့်အတွက်အမျှဝေဖို့ ဘုန်းကြီးသုံးပါးပင့်ပါဆိုတာကို နင့်မိန်းမလှ အေးက တစ်ပါးပဲပင့်မယ် ...ဟဲ့ .."

"အမေက ပိုက်ဆံမှမလောက်ဘဲ ..."

"ဟင်း ..မပြောလိုက်ချင်ဘူး ..ပိုက်ဆံမလောက်တာက နောက် ..သူလိုချင်တာကများများ ..ဟဲ့ ..ဟဲ့ ..အိမ်ရှေ့က ကြေးစည်သံကြားတယ် ..အသုဘပို့တော့မှာ လား ..ထွက်ကြည့်ကြ ပါဦး ..."

သူ့စကားကို အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့သမီးသန်းရီ က ...

"ဟုတ်တယ် အမေရေ ..အသုဘကားကရောက်နေပြီ .. သွားရတော့မှာ .."

ဘွားစမ်းမြလည်း ကမန်းကတမ်းထပြီး ..

"အေး အေး ဒါဆိုလည်း သွားရတာ ပေါ့ ..ဟဲ့ ..ဒါနဲ့ငါတို့ က ဘယ်လိုသွားရမှာ လဲ ..."

"အမေက ကိုတင်ဖေ့အလုပ်ရှင်ကားအနီကြီးနဲ့ လိုက်ရမှာ "

ကားအနီကြီးဟူသော အသံကြားသည်နှင့် ဘွားစမ်းမြ သ ဘောခွေသွားပုံရ၏။ ကျိုးနေသော သွားများ ကို ပေါ်နေအောင် ပြုံးပြီး

"ဟီ..ဟီ ...ကားအနီကြီးနဲ့တဲ မောင်တင်မောင်ရေ .. ဇိမ်ပဲ..ငါ့မှာ လည်း နင်သေမှကုသိုလ်ထူးပြီး ဒီကားကြီးစီးဖူးရတော့ မှာ .. ဟဲ့ ..ပူစူးတို့ ... ပလာတူးတို့ရော .."

"သူတို့က နောက်ကဓမ္မစင်္ကြံကားနဲ့လိုက်ခဲ့မှာ အမေရဲ့ .."

မလှအေးတို့နဲ့အတူလေ ..."

"အေး ..အေး ပြီးရော ..ပြီးရော ကလေးတွေ ကို သီချင်း ရောက်မှ
မဆော့စေနဲ့လို့ပြော..ပြောလို့မရနိုင်ရင် မောင်တင်မောင်
အတွက်ခွဲတဲ့အုန်းသီးစိတ်မကျွေးဘူးလို့ ကြိုမှာ ထား ..ကြားလား ..ဟဲ့ ..ငါ့တဘက်ရော .."

"ဘုရားစင်အောက်မှာ ချိတ်ထားတယ်လေ ..လှမ်းယူ လိုက်နော် ..."

"ဪ ..အေး ..အေး တွေ ပြီ ..တွေ ပြီ ... ဪ မောင်တင်မောင်လည်း
ကားနက်ကြီးနဲ့ပဲဗျာနော့ ... ဇိမ်ပဲ မောင် တင်မောင်ရေ ..အေးအေး
နင်ကရှေ့ကကားနက်ကြီးနဲ့သွား .. ငါက နောက်က ကားနီကြီးနဲ့လိုက် ..တယ်
..ဟန်ကျ..ဒါပေမယ့် ငါကနင့်လိုကားပေါ်အိပ်မလိုက်ရတာ တော့ နာသဟေ့... ဘယ်သူ မဆို
အကောင်းစားကားပေါ်မှာ ဇိမ်နဲ့အိပ်လိုက်ချင်မှာ ပေါ့... အေးလေ
...နောင်တစ်ချိန်တို့လည်းနင့်လို ကားနက်ကြီးပေါ်အိပ် လိုက်ကြရမှာ ပဲ ... အဲဒီတော့မှ
နင်ဘယ်လောက်ဇိမ်ကျခဲ့တယ်ဆို တာ ငါတို့လည်းသိရမယ် ..ကဲ ..ကဲ ..သွားပေဦးပေတော့
မောင် တင်မောင်ရေ ..."

ဘွားစမ်းမြဲ ဆီမန်းမန်းသလို ပါးစပ်ကတတွတ်တွတ်ရွတ် ရင်း
ဖိနပ်မပါခြေဗလာဖြင့် သူစီးရမည့်ကားနီကြီးဆီလှမ်းလိုက် သည်။

"သွားပေဦးတော့ တင်မောင်ရေ ...လောကမှာ ကိုယ်လို ချင်တဲ့ မိန်းမလည်းရ
...ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အရက်လည်း တဝသောက် ပြီးသေပစ်လိုက်တဲ့ မင်းဘဝပဲအေးပါတယ်ကွယ်
..အေး အေး .. နင်ကရှေ့ကသွားနင့်..ငါတို့နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ် ..နင့်ကလေးနှစ်
ကောင်အတွက်တော့ဘာမှမပူနဲ့ ..လှအေးနောက်လင်ယူရင် သူ
နောက်လင်ကလုပ်ကျွေးလိမ့်မယ် ..သွားပေဦးတော့ သားရေ ..စိတ်ချလက်ချ
သွားနင့်တော့ကွယ် ..."

ဖလူးပွင့်ကြွေများ ကျဲပါးနေ ပြီ။ ပန်းကောက်သော ကလေးငယ် များ ကျွန်တော်
တို့ခြေရင်းနားထိ ရောက်နေလေပြီ။ ကလေးငယ်တစ် ယောက် က ...

"ဦးဦး မာလကာသီးတွေ ကြီး လာရင်သားတို့ကိုကျွေးနော်"

ဟု ဆိုကာလှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော် က ခေါင်းညှိတ်ရင်း

"အေးအေး စားရမှာ ပေါ့ သားရဲ့ ..ဒါပေမယ့် မာလကာသီး မပွသေးခင်

မခူးရဘူးနော် ..."

ကလေးငယ်က ကျွန်တော် စကားကို ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုကာ သူ့ အလုပ်သူဆက်လုပ် နေသည်။ သူမကအကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ခြံအနောက်ဘက်အုတ်နံရံကို ငေးကြည့်နေ၏ ။ အတန်ကြာမှ ...

"ဒါပေမယ့် တကယ့်ဘဝမှမဟုတ်တာ... တကယ့်ဘဝကို ပြောပြတာ ညီမလေးရဲ့

..."

"ရေသောက်ချင်တယ် ..."

သူမ၏ မဆီမဆိုင်စကားကို ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရေတစ်ခွက်ထပ်ပေးလိုက် သည်။ သူမက ရေကိုအနည်းငယ် အာ ဆွတ်ရုံသာသောက်ပြီး ...

"တကယ့်ဘဝဆိုတာ သေပြီးမှစတာမှမဟုတ်တာ... အ သက်ရှင်စဉ်သူရဲ့

ရန်းကန်မှု ... ကြုံတွေ့ ရတဲ့ အခက်အခဲ ..."

ခက်ပြီ....။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ရှင်းပြရတာ မျိုးက ကျွန်တော် ဘဝမှာ

မလုပ်ချင်ဆုံး ...

"ကြုံတွေ့ ရတဲ့ အခက်အခဲ..အခက်အခဲဆိုတာ တစ်လုံးပါ လာတာနဲ့

သာယာနာပျော်ဘွယ်ဆိုတာ မရှိဘူးထင်မိလို့လား"

သူမက ကျွန်တော့်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

"အခက်အခဲဆိုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်သာယာတော့မှာ လဲ .. ဟုတ်ဖူးလား ..."

"လူ့ဘဝဆိုတာ တေးဂီတတစ်ပုဒ်လိုပဲ...သာယာနာပျော် တာလည်းပါရလိမ့်မယ်

...ကြမ်းတမ်းတာတွေ လည်း ထည့်သွင်း ပေါင်းစပ်ရမှာ ပဲလေ ...အခက်အခဲရှိမှ
သာယာနာပျော်ဘွယ် ဖြစ် မှာ ပဲ ...ဥပမာ - လက်ကိုခားရုံမိတယ်ပဲဆိုကြပါစို့...ဒီ ဓားရ
ဒဏ်ရာကိုပျောက်အောင် ဆေးထည့်ရမှာ ပဲ...ဒါကိုမှ ဆေးထည့်လိုက်ရင် ဒဏ်ရာကပိုစပ်မှာ
ကိုကြောက်နေရင် ဒီဒဏ်ရာကလွယ် လွယ်ကူကူ ပျောက်နိုင်ပါ့မလား .."

သူမ ဘာမှပြန်မပြော။ တဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

"အစ်ကို မသိပါဘူး ..."

သူမ၏ စကားသံနှင့်အတူ လေပြည့်ကဖြည်းဖြည်းလေး တိုက် ခတ်သွားသည်။
အပင်ပေါ်မှ ကြွေကျရန်အသင့် ဖြစ်နေသော ဆိတ် ဖလူးပန်းများ
နောက်ဆုံးအနေဖြင့်ကြွေလွင့်လာသည်။

ပန်းလေးတစ်ပွင့်က သူမ၏ လက်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ကြွေကျလာသည်။ သူမ
ရိုးတံနီရဲရဲပန်းကလေးကိုကိုင်ပြီး ပွင့်ဖတ်များ ကို လည်ထွက်သွားအောင်
လှည့်ကစားနေသည်။

လူတွင် ပြုပြင်၍ ရသော ကံနှင့် ပြုပြင်၍ မရသော ကံနှစ် မျိုး
ရှိကြောင်းသိကြပေလိမ့်မည် ။ ပြုပြင်၍ ရသော ကံကို လူကိုယ်တိုင်က ပြုပြင်ရ၍ ၊ ပြုပြင်၍
မရသော ကံကို ကံကြမ္မာကပြုစားပေလိမ့်မည် ။

ဆိုပါတော့ ...

သူမ၏ လက်ထဲမှ ရိုးတံနီရဲရဲနှင့် ဆိတ်ဖလူးပန်းသည် ပြုပြင်၍ ရသော ကံ
ဖြစ်ပါက သူမကိုယ်တိုင်ထိုကံကြမ္မာကိုလှည့်စားနေ ခြင်းမဟုတ်ပါလား ..။

ဤသို့ပင် ...

လူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ မိမိ၏ မသိစိတ်ထဲမှသော်လည်း ကောင်း၊
သိစိတ်မှဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြုပြင်၍ ရသော ကံကို လှည့် စားနေတတ်ကြ၏ ။ တချို့က
ပျော်ရွှင်ဖွယ်များ ကို သော ကအ ဖြစ် လှည့်ပြောင်းကြပြီး ..တချို့က သော ကကို

အတတ်နိုင်ဆုံးသာယာ နာပျော်ဘွယ်ကောင်းအောင် လှည့်စားကြလေသည်။

မိတ်ဆွေတို့ဆိုလျှင်ရော ...

သင့်၏ လက်ထဲတွင် ကံကြမ္မာဟူသော ပန်းတစ်ပွင့်ရှိနေပြီ ဆိုပါတော့
ပွင့်ဖတ်များ ကြွေကျသည်အထိ ကြမ်းရမ်းစွာ လှည့်ကစား မိမည် လား။ သို့ တည်းမဟုတ်
ပန်းပွင့်ကလေးလှပရုံမျှ ညင်သာစွာ ဆော့ကစားမိမှာ လား။

လေပြည် ကတော့ သင့်ဘက်မှာ ရှိနေဆဲ ...

သံပျံ့လွင့်ဦးဆောင် နေသော ကားတန်းငယ်က သူသွားရာလမ်းကို
သိနေသည့်အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းလေး ကန်စွာ ခရီးနှင်နေသည်။ ကားပေါ် တွင် တော့
ကံကြမ္မာဝင့်ဆင်းရဲ၌ မ လွတ်ကင်းနိုင်သူများ ပူဆွေးသော ဟန်၊ ပကတိဟန်များ ဖြင့်
အလိုက်သင့်လိုက် ပါလာကြ၏ ။ သူတို့၏ ခရီးဆုံးသည် ကား ငိုညည်းသံများ ဖြင့် စည်ကားနေ
သော နေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေလိမ့် မည် ။

"ပြောရဦးမယ်ကားဆရာရေ ..အခုဆုံးသွားတဲ့ မောင် တင်မောင်က ကျွန်မရဲ့
သား ..သူ့အထက်မှာ တော့ တင်ဖေရယ်.. သူ့အောက်မှာ တော့သန်းရီရယ် စုစုပေါင်း
သားသမီးသုံးယောက် ရှိ ပေါ့ ..."

ကားဆရာက ဘွားစမ်းမြဲကို လှည့်မကြည့်စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် သူ့ကားကိုသာ
ဂရုတစိုက်မောင်းနေသည်။ ဘွားစမ်းမြဲကာသာလျှင် ဆက်၍ ...

"တင်ဖေ ကတော့ သိမှာ ပေါ့... မင်းတို့ဆရာဆီမှာ ပန်းရန်
လုပ်တာလေ...သန်းရီကလည်း မနက်ဘက်ကောက်ညှင်းပေါင်း ရောင် :...နေ့ခင်းဆိုရင်
ရာသီပေါ်ဖရဲသီးလေး...သဘောသီး လေးလှည့်ရောင် : အဆင်ပြေနေတာ...အဲ
..အခုသေသွားတဲ့ တင်မောင် တစ်ယောက် သာလတ်လျားလတ်လျား ...ဘာအလုပ်မှ
စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်တယ်မရှိဘူး...သူ့သားနဲ့သမီးကို ငါ့အိမ်ပေါ်လာပစ် တင်ထားပြီး
တစ်နေ့ကုန်အရက်လည်သောက်နေတာ ...ဘာအ လုပ်မှစွဲစွဲမြဲမြဲမလုပ်ဘူး"

"အရင် ကတော့ သစ်ကားလိုက်ပါရဲ့ ...အန္တရာယ်များ လို့ တဲ့

မလိုက်တော့ပြန်ဘူး...တင်ဖေကလည်း သူနဲ့ပန်းရန်လုပ်ဖို့ခေါ်တယ် ...တစ်နေ့
ထောင့်ငါးရာနှစ် ထောင်နည်းလား... အဲဒါကို လည်းပင်ပန်းလို့တဲ့ မလုပ်ပြန်ဘူး...အဲ
..သူသေသည်အထိလုပ် သွားတာ ကတော့ အရက်သောက်တာနဲ့ အလှူအိမ် ထမင်းလိုက်ချက်
တာပဲ .."

စကားပြောရင်း ဘွားစမ်းမြက သူ့အတွင်း ခံအင်္ကျီနှင့်တွဲ ချုပ် ထားသော
အိတ်ကိုဟိုစမ်း၊ ဒီစမ်းလုပ်သည်။ ဘာမှမတွေ့ မှဆက်ပြီး

"အလှူအိမ်ထမင်းချက်တဲနေရာမှာ တော့ မောင်တင်မောင်တို့က
ပတ်ကားပဲဟေ့ ...အလှူရှိလို့ သူ့ကိုခေါ်လိုက်ရင် ယောက် မ တစ်လက်...ဓားမတိုတစ်ချင်း
ခါးထိုးသွားတော့တာပဲ... အလှူရှင်ဘာချက်ချင်လည်းသာပြော..မုန့်ဟင်းခါးလား.. ထမင်း
လား...ကြိုက်ရာပြော...ဒါပေမယ့် ကြိုတော့ပြောရသနော့။ မုန့်ဟင်းခါးချက်တဲယောက် မနဲ့
ထမင်းဟင်းချက်တဲယောက် မ မတူ ဘူးလေ...ကားဆရာ အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ရင်တွေ့ မှာ ပါ...
အိမ် ထရံမှာ သူ့ယောက် မကြီး နှစ် လက်ချိတ်ထားတာ..မောင်တင်မောင် ကသူ့ယောက် မနှစ်
လက်ကိုလည်း သိပ်ဂုဏ်ယူတာ...ဂုဏ်ယူပေမပေါ့... သူ့ယောက် မတွေ့ က
သူ့ဆရာမြင့်ထွန်းကြီးပေးသွားတာကိုး"

ဘွားစမ်းမြက ပြောရင်းနှင့်မောသွားဟန်ဖြင့် သူ့အိတ်ကပ် ထဲယူလာသော
ဆေးလိပ်တိုကိုထုတ်၏ ။ နောက် အိတ်ကပ်ထဲမှ မီးခြစ် ကိုခတ်ရင်းဖြင့် ...

"ကားဆရာရေ ..မင်းကားက လေလည်းမတိုက်ဘဲ အေး လိုက်တာ...
အောင်မလေးအဖျားပါတက်ချင်နေပြီ ..ဟီး ..ဟီး"

ဆိုပြီးတုန်ပြလိုက်တော့ ကားဆရာကအယားကွန်းကို လျှော့ ပေးလိုက် ၏ ။
ထိုတော့မှဘွားစမ်းမြက ...

"မှတ်မိသေးတယ်... မြင့်ထွန်းနဲ့မောင်တင်မောင်တို့ ဆရာတပည့်နှစ် ယောက်
အကြောင်း ... မြင့်ထွန်းဆိုတာကလည်း အလှူအိမ်ထမင်းချက်လောကမှာ

ပတ်ကားပါရောလား... သူ့သစ် သားယောက် မကြီးဆို တစ်ခါမှရေမဆေးထားဘူး... အလှူမှာ
ချက် ပြီး ဒီအတိုင်းယူလာပြီး အိမ်မှာ ပြန်ထောင်ထားတာ... ဒါကြောင့် သူ့ယောက် မကြီးမှာ
အနံ့အရသာအစုံပါနေတာ... တော် ရံတန်ရုံ ဟင်းလောက် ကတော့ သူ့ယောက် မကြီးနှစ်
လိုက်ရုံနဲ့ပြည့်စုံသွားပြီ.. အဲဒီ လောက်စွမ်းတဲ့ယောက် မကြီးကို ကျွန်မသားတင်မောင်ကို
အမွေ ဆက်ခံဖို့ပေးသွားတာလေ"

ဘွားစမ်းမြကပြောရင်းနှင့် သူ့သားအတွက်၊ သူ့သားရထား သော
သစ်သားယောက် မကြီးအတွက် ဂုဏ် ယူဟန်နှင့် ရင်ကိုကော့လိုက်သေး၏ ။

"အဲဒီ ယောက် မကြီးကြောင့် ပဲ တင်မောင်နဲ့လှအေး အကြောင်းပါ
ကြတာလေ... ဖြစ်ပုံကဒီလို ..."

ဟုဆိုကာ စကားမဆက်သေး ဘဲ မီးမရှိသော ဆေးပေါ့လိပ် တိုကိုပါး
စပ်ထဲခဲလိုက်သေးသည်။ နောက် ကား ဆရာဘက်လှည့်၍

"ကားဆရာလေး...ကား ဆရာလေးမှာ မီးခြစ်ကလေးများ မပါ ဘူးလား"

ဘွားစမ်းမြအမေးကို ကား ဆရာကလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ..

"ဒီကားပေါ်မှာ ဆေးလိပ်မ သောက်ရဘူး ..."

ကားဆရာ၏ ခပ်မာမာ အ ဖြေစကားကိုဘွားစမ်းမြက ခေါင်းကို
တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး ...

"ဪ...ဪ ...မ သောက်ရဘူးဆိုလည်း မသောက်တာပ...အင်း ..သီချို
င်းရောက်မှ လှအေးဆီကမီးခြစ်တောင်းရဦး မယ်...ဟဲ့ ..လှအေးဆိုလို့ပြောရဦးမယ်"

ဘွားစမ်းမြကသတိရသွားဟန်ဖြင့် ကားဆရာ၏ နောက်
ကျောကုန်းကိုပုတ်ရင်းပြော၏ ။

"လှအေးနဲ့တင်မောင်တွေ .ပုံက ဘယ်ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်ထဲမှာ မှ ကျွန်မ မတွေ
.ဖူးသေးဘူး...အမှန်သူတို့တွေ .ပုံကို ဗီဒီယိုလောက် တော့ရိုက်သင့်တယ်"

ဘွားစမ်းမြစ်ကားကို ကားဆရာကစိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

"လှအေးနဲ့ တင်မောင်တွေ ကြတာ ... လှအေးရဲ့ အရင်

ယောက်ျားဘေချာအသုဘမှာ တွေ့ ကြတာ"

ကားဆရာကစိတ်ဝင်စားသွားကာ ဘွားစမ်းမြစ်ကို ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။

"လှအေးယောက်ျားဘေချာဆုံးတော့ မောင်တင်မောင်က ယောက် မဆွဲပြီး အလှူ

ထမင်းသွားချက်တာလေ ..အဲဒီတုန်းက မုန့် ဟင်းခါး ထင်ပါ့ ..."

"ဪ ...ပြောရဦးမယ် ..မောင်တင်မောင်က သူ့ဆရာ မြင့်ထွန်းဆီက အလှူ

ဟင်းချက်နည်းတင်မဟုတ်ဘူး... အသုဘအ

လောင်းပြင်နည်းပါရလိုက်တာလေ...အလောင်းကိုရေချိုးပေးတာတို့ နောက်

အလောင်းကသေပြီးလို့ ဘယ်လောက်တောင့်နေပါစေ... မောင်တင်မောင်တို့အကြောတွေ ချိုး

:...လက်တွေ ခြေတွေ ချိုးလိုက်ရင် အလောင်းက ပျော့ကျပြီးအိပ်နေသလိုကို

ဖြစ်သွားတော့တာ"

"ဒါကြောင့် သေသူတွေ အိပ်နေသလိုပါပဲလားနော် .. ဆို တာမျိုးက ဒီအတိုင်း

ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး... နင်းနှိပ်ပြီး အကြောတွေ ချိုးထားပေးမှ ဖြစ်တာ"

"အဲဒီ မှာ လှအေးကလည်း အကြောသမားလေ..ကြည့်လို့ ကိုမရဘူး"

ဘွားစမ်းမြစ် မဲရွဲ့၍ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်တိုကို စိတ်လိုလက် ရ

ကားကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချရင်းပြောသည်။ နောက်မှ သူ့ဘာသာသူ ဆေးလိပ်ကိုပြန်ကောက်ရင်း

..

"သူ့ယောက်ျားမသာကြီးဘေချာကို မောင်တင်မောင်နင်း နှိပ်ချိုးချက်နေတာတွေ

ပြီး သဘောကျသွားတာ ဖြစ်မယ်...သူ့ ယောက်ျားဘေချာရက်လည်ပြီး ...နှစ် ရက်လားပဲ...အဲဒီ

တုန်းက လှအေးအမေ ဒေါ်ဖလူးကြီးရှိသေးတာကိုး... အဲဒါကို ကောင်မက

သူတို့အိမ်အောက်မှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဥနေတဲ့ကြက်ဥတွေ နှိုက် ပြီး ... 'အမေရေ

..သမီးကြက်ဥတွေ သွားရောင် :ပြီး ငှက်ပျော သီးဝယ်မယ်' ဆိုတော့
သူ့အမေဒေါ်ဖလူးကလည်း တကယ်ထင်ပြီး 'အေး ..အေး ငှက်ပျောသီးဝယ်မယ်ဆိုလည်း
နည်းနည်း စိမ်းတာ ဝယ်ခဲ ...အိမ်ရောက်မှအုပ်စားမယ်' ဆိုတာကို ဒင်းက 'အို ..အ
မေကလည်းတစ်ခါတည်းစားလို့ရတဲ့ ရွှေငှက်ပျောဝင်းဝင်းကြီးပဲ ဝယ် ခဲမယ်' ဆိုပြီး ထွက်
သွားပါလေရောလား: .."

ဘွားစမ်းမြကမောသွားဟန်နှင့် အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူသည်။ ပြီးနောက်
ကားပေါ်မှနေ၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူများ ကို ကြည့်၏ ။ ပြီးမှ သဘောကျဟန်ဖြင့် ..

"လမ်းပေါ်က လူတွေ ကတော့ ငါ့ကိုသူဌေးမကြီးထင်မှာ ပဲ နော် ..ဟီ ..ဟီ"

ဆိုပြီး သဘောကျစွာ လှမ်းပြောလိုက်သေး၏ ။ ဒါကို ကား ဆရာက
ခုနုသူပြောနေသော ဇာတ်လမ်းအဆက်ကိုသိချင်စေဖြင့် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်သည်။
ဘွားစမ်းမြက ဘာသိဘာသာ ရေ ရွတ်သလိုဖြင့် ...

"ဪ ..လူတွေ ..လူတွေ လမ်းလျှောက်နေတာကို ကား
ပေါ်ကနေကြည့်တော့လည်းတစ်မျိုးပါပဲလား ...မျက်လုံးတွေ ကိုက ဂနာမငြိမ်ဘူး ...ဟွန်း
..ဟိုကောင်မ လှအေးလိုပဲ .."

ဆိုကာ သတိပြန်ရသွားသလိုဖြင့် ...

"မပြောချင်ပါဘူးကားဆရာရေ ..အဲဒီကတည်းက မောင်
တင်မောင်နဲ့လှအေးပျောက်သွားလိုက်တာ ဘယ်မှာ မှပြန်ရှာမတွေ့ . တော့ဘူး...ဘယ်နားမှာ
သွားနေနေကြမှန်းလည်းမသိဘူး... တစ်ရပ်လုံး အနံ့လိုက်ရှာကြတာလဲမတွေ့ .ဘူး...နောက်
အတော် ကြာမှ .."

ဘွားစမ်းမြကစကားကိုမဆက်ဘဲ ဆေးလိပ်ကိုကိုက်ပြီး မီးခြစ်စမ်းပြန်၏ ။
ကားဆရာကမနေနိုင်တော့ဘဲ သူ့မီးခြစ်ကိုထုတ် ပေးလိုက် ၏ ။

"ကျေးဇူးပါပဲ ကားဆရာရယ်... ဆေးလိပ်မသောက်ရ မနေနိုင်လို့ပါ"

ထိုတော့မှ ဘွားစမ်းမြဲဆေးလိပ်ကိုမီးညှို့ပြီး အားရပါးရတစ် ဖွာနှစ် ဖွာ ရှိုက်ဖွာကာ စကားကိုပြန်ဆက်သည်။

"အတော် ကလေးကြာမှ အရပ်ထဲကလူ တစ်ယောက် အခုလို ပဲဆုံးတယ်...အရပ်ထဲကလူတွေ ကလည်းအခုလိုပဲ အသုဘလိုက်ပို့ ကြတာပေါ့...အဲဒီတုန်းက ကိုဖိုးပျော့လား... ဦးလဂျစ်လားပဲ ...ဆုံးတာ... အဲ .. ကိုဖိုးပျော့ ..ကိုဖိုးပျော့ ... ဦးဖိုးပျော့ရဲ့ အသုဘ"

"အဲဒီတော့မှ လား လား ..မောင်တင်မောင်နဲ့မိလှအေး ကို သီချို င်းဇရပ်နားပြန်တွေ့ တာ .."

ဘွားစမ်းမြဲစကားကြားတော့ ကားဆရာပြုံးသည်။ ဘွားစမ်း မြဲဆက်၍ ...

"သီချိုင်းထဲတောင် ဘယ်နေရာလဲ သိလား ... လှအေး ယောက်ျားဘေချာအုတ်ဂူပေါ်မှာ ..အောင်မာ ..နှစ် ယောက် သား ရှင်ဘုရင့် အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေတယ်မှတ်သလားသိပေါင် ..ပြုံးပြုံး ကြီးနဲ့ စန့်စန့်ကြီးလှဲနေကြတာ ...လှအေးအမေ ဒေါ်ဖလူးဆိုတာ ဆဲတာမှ ဒီလိုလား ..."

